

Sweet seventeen and ...

Vijf jaar geleden viel hij haar voor het eerst op. De Spaanse boerenzoon zat met ontbloot bovenlijf op de rug van een witte muilezel, een knappe, lieve jongen van om en nabij de twaalf jaar. Een bos kleurige gladiolen bungelde achteloos langs z'n been. Kennelijk had hij zijn vader geholpen op het land en de bloemen voor zijn moeder geplukt. Wat aardig van hem, dacht ze toen. Het was zo'n moment dat je iemand bewust opmerkt en in de gaten gaat houden.

In de jaren die volgden gluurden ze naar elkaar in het voorbijgaan. Hij was aanvoerder van het kluitje jongetjes dat de straten van het dorp onveilig maakte met voetbal, brommers en leedvermaak om de willekeurige passant. Toch groette zij hem altijd. Hij haar alleen als ze niet te ontwijken was. Wat hij steeds vaker bewust deed, vond ze. Was ze zelf niet precies zo geweest, dertig jaar geleden? Verlegen, maar geïntregeerd door oudere mannen die interesse in haar toonde, een tiener met een perzikhuidje en spits ontluikende borstjes. Om haar verlegenheid te verbergen wendde ze haar hoofd dan wat stuurs af. Ze wilde er bij horen, ze wilde aangeraakt worden, het verlangen naar volwassenheid was in haar ontbrand. Menig volwassen man had haar het hoofd op hol gebracht en zij, in haar puberale onwetendheid, waarschijnlijk het zijne.

In de afgelopen vijf jaar is hij een man geworden met volle, behaarde kuiten; gespierde schouders; stoere bakkebaarden; zijn adamsappel is zichtbaar en zijn stem is nu laag. Hij rookt achteloos vanuit zijn mondhoek en is ontegenzeggelijk een stuk. Hij vindt zichzelf ook heel wat, maar zijn blik, als ze die al kan vangen, is onervaren, verlegen en bang om doorzien te worden. Het is duidelijk dat hij hét nog nooit gedaan heeft.

Ze fantaseert over hem, net als hij over haar. Ze begeert die passievolle jongeling en gaat ver, heel ver. Ze ontmoet hem in het geniep. Praten doen ze niet. Ze kijken alleen maar

naar elkaar, gulzig en verlegen. Totdat hij zijn theekleurige ogen neerslaat, dikke wimpers liggen op zijn wangen. Dan kijken ze met hun handen, overal zijn ze tegelijk. Hij knijpt iets te hard in haar slappe, moederloze borst. Zijn tanden stoten onhandig tegen de hare, ze proeft bloed. Ze spartelen op de grond, worstelen hun kleren uit, broek bungelt aan been, slip hangt aan enkel. Zij bedrijven de liefde zoals dat nog nooit eerder gebeurde, denken ze. Ze is zijn eerste, weet ze.

Hij hapert licht, onzeker over de volgende handeling, maar dan neemt intuïtie over. Ruw en onhandig stoot hij naar zijn hoogtepunt. Ze slaat haar ogen op en staart naar de lucht die blauw spikkelt tussen het blad aan de boom waaronder ze liggen. Zijn gewicht drukt zwaar op haar lijf, het harde gras prikt in haar arme rug. Ze voelt hitte en ruikt zweet. Dan weet ze het weer, zo was het.

Hij verslapt en rolt naast haar. Zijn jongenswang schuurt langs haar blote schouder, warm en vochtig. Ze aait over zijn stugge haar en drukt hem teder tegen zich aan. Hij veegt met zijn lippen over de hare, zij veegt met haar duim een traan van zijn wang en glimlacht. Ze worstelt omhoog en gaat bovenop hem zitten. Ze stoeien en giechelen. En dan weet ze het weer, zo was het ook. Dáár ging het om, tederheid, intimiteit, een lach en een traan. Dát is de liefde bedrijven.

Ze weet het nu zeker. Zij is zijn eerste, en hij? Hij is waarschijnlijk haar laatste.